

Prof. dr hab. Danuta Künstler-Langner
Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu
Wydział Humanistyczny

**Recenzja dorobku naukowego pani dr Małgorzaty Mieszek
w postępowaniu habilitacyjnym o uzyskanie stopnia naukowego
doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych
w dyscyplinie literaturoznawstwo**

1. Sylwetka Habilitantki

Pani dr Małgorzata Mieszek w 2001 roku ukończyła filologię polską na Uniwersytecie Łódzkim i uzyskała stopień magistra filologii polskiej. Przedstawiła rozprawę pt. „*Historyja prawdziwa o przygodzie żalostnej księżniczki finlandzkiego Jana*” - *niezwykły romans polski XVI wieku*. W 2006 roku uzyskała stopień doktora nauk humanistycznych na Uniwersytecie Łódzkim, przedstawiając rozprawę *Staropolskie intermedia w teatrach szkolnych* (promotor prof. dr hab. Jan Okoń). Habilitantka pracowała jako asystent w Katedrze Literatury Staropolskiej i Nauk Pomocniczych w latach 2002 – 2006. Od 2006 roku pani dr M. Mieszek pracuje na stanowisku adiunkta w tej samej Katedrze, przekształconej na Zakład Literatury Dawnej, Edytorstwa i Nauk Pomocniczych.

Zainteresowania naukowe Habilitantki od lat koncentrują się na literaturze staropolskiej. Interesuje ją intermedium jako gatunek obecny w przestrzeni teatru szkolnego, dworskiego i popularnego. M. Mieszek omówiła intermedium w monografii pt. *Intermedium polskie XVI-XVIII w. (teatry szkolne)*, wyd. Collegium Columbinum, Kraków 2007. Jest to pierwsza publikacja tak szeroko przedstawiająca staropolskie intermedia szkolne różnych kolegiów, np. jezuickich i pijarskich, szkół prowadzonych przez zakony oraz gimnazja różnowiercze. Habilitantka publikuje na temat różnych nurtów dawnego teatru polskiego, uwzględniając antyczne inspiracje, europejskie tradycje i ówczesne potrzeby odbiorców. Szczególnie interesuje ją dramat i teatr jezuicki. Ma to odzwierciedlenie w wielu publikacjach. Habilitantka wielokrotnie rekonstruowała sceniczną realizację wybranych dramatów, analizując teksty poboczne. Świadczy to o jej potrzebie szerokiego spojrzenia na tekst sceniczny w pełnej fazie, od powstania utworu do prezentacji i odbioru. Pani Mieszek bada przemiany teatru jezuickiego w XVII, a szczególnie w XVIII wieku, metamorfozy tematów, zwrot ku antykowi

grecko-rzymskiemu, poszukiwanie wzorców i wektorów nowoczesnego myślenia. Jej spojrzenie na gatunki teatru, od antyku do XVIII wieku, wzbogaca głęboka refleksja na temat wydarzeń przywoływanej epoki, tła społecznego, odczuć sacrum i projektowania wzorców osobowych. Publikacje Habilitantki cechuje wysoki poziom merytoryczny. Wiele z nich to pionierskie wypowiedzi na temat form i nurtów dawnej kultury polskiej.

2. Ocena działalności naukowej

Pani dr Małgorzata Mieszek zajmuje się literaturą dawną w perspektywie kultury omawianych epok. Już jej praca magisterska na temat romansu renesansowego zwiastowała zainteresowanie gatunkami i tematami literatury staropolskiej. Zatem Habilitantka konsekwentnie od lat porusza się po terenie literatury europejskiej, poszukując atrakcyjnych tematów, śledząc przemiany wzorców i toposów, wreszcie omawiając interesujące ją formacje gatunkowe. Pragnę podkreślić, że to badaczka bardzo wszechstronna, skupiona na wybranych tematach, które omawia z pasją, wiedzą i dbałością o czytelniczy odbiór. Pani dr Małgorzata Mieszek zainteresowała się intermedium – gatunkiem o długim trwaniu w kulturze dawnej, obecnym w środowisku szkolnym i dworskim. Omówiła ten gatunek w swojej monografii pt. *Intermedium polskie XVI-XVIII w. (teatry szkolne)*. Opublikowanie rozprawy doktorskiej okazało się trafną decyzją, gdyż książka uzupełnia lukę w polskich badaniach tego gatunku. Autorka nie tylko przedstawiła zróżnicowanie tematyczne intermedium, ale omówiła miejsce intermediów na scenach teatrów szkolnych, m.in. jezuitów, pijarów, bazylianów, teatynów i szkół różnowierczych. Wskazała na obecność intermediów na scenach dworskich i popularnych. Monografia bardzo panoramicznie ukazuje intermedia w kontekście form i nurtów kultury dawnej, ukazując atrakcyjność tego gatunku często wykorzystującego komizm sytuacyjny i językowy. Dziewiąty rozdział tej monografii zawiera informacje na temat realizacji teatralnej intermediów szkolnych, poruszając zagadnienia gry aktorskiej, oczekiwań i potrzeb widowni, organizacji sceny. Pani dr Mieszek z dużą wiedzą na temat teatru szkolnego przedstawiła elementy strukturalne sztuki teatru, odnosząc się do zagadnienia „teatralności” intersceniów staropolskich, charakteryzując intermedialnego wykonawcę – aktora, który był uczniem wskazanej szkoły. Zawarła również informacje na temat sceny i elementów scenograficznych, pragnąc spojrzeć całościowo na opisywany gatunek - od jego konkretyzacji słownej do obrazowej. Książka o intermediach pani Małgorzaty Mieszek to ważna monografia w przestrzeni nauki o teatrze dawnym. Autorka połączyła swoje kompetencje historyka literatury, badacza teatru i kultury dawnej.

Powstała zatem monografia bardzo interesująca, erudycyjna, nowatorska, spełniająca oczekiwania czytelnika związane z poznawaniem teatru i sceny dawnej Polski. Już w tej publikacji ujawnił się talent pisarski Habilitantki, która posiada dar przekazu i posługuje się pięknym językiem polskim. Dużym walorem tej barwnej opowieści o intermediach szkolnych jest nie tylko skupienie się na tekstach, ale całościowy ogląd zjawiska i akcent na intelektualną aktywność widzów, którzy stawali się częścią wydarzenia i potrafili ocenić wartość widowiska. W zakończeniu monografii pani Mieszek podsumowała rolę gatunku na terenie Rzeczypospolitej: „Przykładowo, niektóre interscena z kolegami teatynów we Lwowie pomagały szerzyć ideę zjednoczonego Kościoła katolickiego wśród ludności ormiańskiej, międzyakty jezuickie wpisywały się w kontrreformacyjną politykę zakonu, a interludia z placówek luterańskich przekazywały cenną i praktyczną wiedzę na temat chociażby przeszłości ziem pruskich.” (s. 428)

Zainteresowania badawcze pani dr Małgorzaty Mieszek są bardzo szerokie. Habilitantka omawia dawną dramaturgię szkolną, dramat pijarski, a także dramat i teatr jezuicki. Wskazała w publikacjach na zagadnienie inspiracji polskiej sceny narodowej, m.in. w artykule pt. *O korzeniach sceny narodowej w przedoświeceniowej działalności teatrów jezuickich* (w jubileuszowym numerze „Pamiętnika Teatralnego”), podkreślając rolę dokonań scenicznych jezuitów w przestrzeni teatru narodowego. Od lat Habilitantkę interesuje tematyka obywatelska i patriotyczna w teatrze jezuickim. Warto przytoczyć jej artykuły: *Problematyka obywatelska w świetle wybranych listów dedykacyjnych do dramatów jezuickich z połowy XVIII wieku*, [w:] *Epistolografia w dawnej Rzeczypospolitej*, t. 5: *Stulecia XVI-XIX. Nowa perspektywa historycznoliteracka*, red. P. Borek, M. Olma, Kraków 2015; *Wyznawca-obywatel w sztukach jezuickich od połowy XVIII wieku* w książce *Świat teatru, świat wartości. Wychowanie obywatelskie w teatrze szkolnym jezuitów w Rzeczypospolitej XVI- XVIII wieku*, red. J. Okoń, Kraków 2017. Są to publikacje oświetlające udział jezuitów w kształtowaniu polskiej kultury, wybierane przez nich wzorce osobowe i lektury kształtujące świadomość narodową. Spojrzenie Habilitantki na dorobek jezuitów i ich rolę w edukacji młodzieży połączone jest ze znajomością historii zakonu, jego misji i szerokiego pola oddziaływania poprzez działania edukacyjne. Małgorzata Mieszek w swoich publikacjach skupiała się również na wątkach medycznych w dawnym teatrze, kategorii milczenia w staropolskich intermediach szkolnych, sztuce krasomówczej, twórczości Jana Bielskiego, tematyce religijnej w literaturze dawnej, bohaterach i gatunkach oraz kulturze staropolskiej. Wymagało to od Habilitantki głębokich badań tekstów i śledzenia najnowszych opracowań przedmiotu. Wskazane do oceny artykuły i

rozdziały w monografiach cechuje wysoki poziom merytoryczny. Zastosowano odpowiednie metody badawcze. Pani Małgorzata Mieszek okazuje się badaczką rzetelną, dobrze zorientowaną w podejmowanej materii i świadomą swoich intencji interpretacyjnych. Jej praca naukowa obejmuje także edycje tekstów dawnych. Współpracowała ona przy wydaniu utworu Samuela ze Skrzypny Twardowskiego – *Szczęśliwa moskiewska ekspedycja Najaśniejszego Władysława IV, króla polskiego i szwedzkiego*, Łódź- Poznań 2002. Przygotowała do druku, opracowała i wydała dramat jezuitę Stanisława Sadowskiego pt. *Peomer król meseński*. Edycję poprzedza wstęp. Zawiera ona aparat krytyczny i szczegółowe objaśnienia. Publikacja tej tragedii w Lubelskiej Bibliotece Staropolskiej, Series Nova Warszawa 2020, to ważne osiągnięcie i pokazujące, że mamy do czynienia z badaczką dojrzałą, potrafiącą obcować z tekstem literatury dawnej i świadomą swoich możliwości oraz dyspozycji humanistycznych. We wprowadzeniu badaczka przypomniła biografię i działalność Sadowskiego, który zaadaptował *Merope* Scypiona Maffei. Wprowadzenie ma duży walor poznawczy i uświadamia, jak wielkie znaczenie miały popularyzowane przez jezuitów cnoty i wartości dla młodego pokolenia, mającego w przyszłości kształtować organizm państwa. Czytelnik ma możliwość panoramicznego oglądu sceny jezuickiej na terenach Rzeczypospolitej i zapoznania się z jej inspiracjami oraz proponowanymi realizacjami teatralnymi. Małgorzata Mieszek wpisuje Sadowskiego w europejską tradycję edukacyjną, stanowiącą część projektu humanistycznego, w którym *paideia* wyrażała wychowanie w łączności z najwyższymi wartościami moralnymi i obywatelskimi. *Peomer król meseński* Sadowskiego miał przekonywać do wybierania postaw patriotycznych i służby ojczyźnie. Autorka opisała ten tekst także w kontekście przemian oświeceniowych i poszukiwania nowych sposobów wypowiedzi scenicznej. Wprowadzenie do tego tekstu czyta się bardzo dobrze, gdyż z jednej strony poruszamy się w przestrzeni kultury jezuickiej, a z drugiej podążamy szlakiem wyobraźni jej reprezentantów. Habilitantka opisała miejsce prezentacji dramatu, jezuicką scenę lubelską, jej darczyńców i mecenasów. Ta rekonstrukcja okazała się bardzo potrzebna, ponieważ teatr jezuicki zajmował ważne miejsce w programie edukacji młodzieży. Jak zawsze w swoich publikacjach, autorka nawiązuje do ustaleń badaczy przedmiotu – Ireny Kadulskiej, Jadwigi Miszańskiej, Barbary Judkowiak. Edycja naukowa tej sztuki jest bardzo dobrze przygotowana (komentarz edytorski plus objaśnienia). Dobrze się stało, że Lubelska Biblioteka Staropolska została wzbogacona o utwór w pewnym sensie zapomniany, ale ważny, pokazujący wartości i potrzeby duchowe naszych przodków. Małgorzata Mieszek również w tym wypadku rozwinęła zagadnienia inscenizacji sztuki (kolegium lubelskie). Pieczołowicie zbadała możliwą realizację scenograficzną, uwzględniając

stan wiedzy na temat wyposażenia teatru w płaszczyzny dekoracyjne. Zwróciła uwagę na rozwiązania mechaniczne pozwalające na szybką zmianę „ruchomych obrazów”. We wprowadzeniu znalazły się również informacje na temat ruchu scenicznego, gestów aktorów oraz sposobów ich wypowiedzi. Autorka zbadała pewną fazę w rozwoju szkolnego teatru jezuickiego, który w połowie XVIII wieku skłaniał się ku wzorcom klasycystycznym. Dzięki wielkiej pracy Habilitantki związanej z edycją utworu *Peomer król meseński* możemy dziś obcować z dramatem ilustrującym poszukiwania epoki i poznawać walory kultury jezuickiej oraz aktywność intelektualną jej twórców połowy osiemnastego wieku. Uważam, że to ważne osiągnięcie naukowe Habilitantki, pokazujące jej warsztat oraz metody analizy tekstu, już wpisuje się w stan badań nad dawnym teatrem w Polsce. Możemy mieć nadzieję, że ta edycja naukowa dramatu jezuickiego zainspiruje Habilitantkę do wydania kolejnych tekstów polskiego oświecenia.

Osobny nurt prezentowanego dorobku pani dr M. Mieszek stanowią wypowiedzi o literaturze dla dzieci i młodzieży. Są to artykuły inspirowane zajęciami dla studentów na temat literatury dla dzieci. Warto wymienić m.in.: *Starość w bajkach dla najmłodszych*, [w:] *Oblicza starości we współczesnym świecie. Perspektywa społeczno-kulturowa*, t. 2, red. M. Guzewicz, S. Steuden, P. Brudek, Lublin 2015 oraz pracę „*Wojny dorosłych – opowieści dzieci*”, [w:] *Kuchnia i stół w komunikacji społecznej. Tekst, dyskurs, kultura*, red. W. Źarski, T. Piasecki, Wrocław 2016. Ta odmienna od głównego nurtu zainteresowań przestrzeń badawcza wyzwala zapewne w Habilitantce nowe ukierunkowania i poszukiwanie kolejnych impulsów sprzyjających twórczości naukowej. Do tego nurtu należy również artykuł: „*Swojskie*” i „*obce*” w *twórczości dla dzieci Wojciecha Wiłłaka* z tomu: *Rzeczywistość i zmyślenie. Światy przedstawione w literaturze i kulturze XIX i XXI wieku*, Katowice 2017 (zob. II.2.13).

Pani dr Małgorzata Mieszek publikuje w różnych wydawnictwach naukowych – ośrodków akademickich w Lublinie, Warszawie, Toruniu, Poznaniu, Krakowie i Katowicach. Są to wydawnictwa uniwersyteckie oraz naukowe, np. Wydawnictwo KUL, Wydawnictwo UW, ATUT i Neriton. Dzięki swojej obecności w przestrzeni ogólnopolskiej jest już badaczką znaną i rozpoznawaną. Publikuje artykuły w czasopismach z listy MNiSW, np. w „*Pamiętniku Literackim*”, „*Pamiętniku Teatralnym*”, „*Acta Universitatis Lodzensis. Folia Litteraria Polonica*”, „*Pracach Polonistycznych*” i „*Ruchu Literackim*”. Opublikowała cztery artykuły recenzyjne i brała udział w przygotowaniu monograficznych tomów z okazji pięćsetlecia urodzin Mikołaja Reja. W 2014 roku pani Mieszek była współredaktorką numeru „*Folia Universitatis Lodzensis. Acta Litteraria Polonica*” o literaturze XVII wieku. Habilitantka jest autorką

osiemnastu rozdziałów w monografiach naukowych oraz siedemnastu artykułów w czasopismach naukowych. Jej dorobek publikacyjny dotyczy literatury dawnej, kultury europejskiej oraz motywów i tematów wykraczających poza główny obszar badawczy, np. limeryku. Publikacje te są interesujące i odzwierciedlają pasję pisarską pani dr Mieszek. Obserwujemy rozwój wszechstronnej humanistki odkrywającej zapomniane obszary narodowego dziedzictwa.

3. Ocena osiągnięcia naukowego

Pani dr Małgorzata Mieszek wskazała swoje osiągnięcie naukowe - monografię autorską pt. *Twórczość dramaturgiczna Jana Bielskiego SJ (1714-1768)*, Łódź 2020, Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego, ss. 360. Jest to pierwsza książka, która przedstawia twórczość jezuickiego dramaturgicznego, pedagoga i autora utworów okazjonalnych. Należałoby w tym miejscu podkreślić, że wybór tematu książki wiązał się z decyzją o wejściu na grunt nie do końca rozpoznany, nowy, wymagający poszukiwań tekstów i opracowań. Mając świadomość wielkiego znaczenia kultury jezuickiej obszaru Rzeczypospolitej do XVIII wieku, nie dziwi chęć zbadania dramaturgicznego dorobku jej reprezentanta i dołączenia do badaczy przedmiotu. Habilitantka interpretuje wydane drukiem i rękopiśmienne tragedie Bielskiego oraz rekonstruuje jego świat – kontakty, dorobek pedagogiczny, lektury, traktaty pozostające w orbicie zainteresowań. Jest to książka o Janie Bielskim, ale również opowieść o losach osiemnastowiecznego autora pragnącego przybliżyć tradycję śródziemnomorską, antyczną wiedzę o ludzkich cnotach i biblijne przesłanie jedności. Walorem monografii jest dbałość o szczegóły, charakterystyka domu poznańskiego, odwołania do korespondencji z Józefem Andrzejem Załuskim. Pani dr Mieszek zastosowała odpowiednie metody badawcze: analityczną, strukturalną, porównawczą i semiologiczną.

Wyłania się z tej monografii Jan Bielski jako pedagog, erudyta, dramaturgiczny, a przede wszystkim człowiek teatru wartościującego, zmieniającego człowieka na lepsze, otwartego na kwestie narodowe i patriotyczne. Habilitantka poszukiwała źródeł, materiałów o epoce i teatrze. Nie było to efektowne i łatwe zadanie, a jednak wiedzioną przeświadczeniem o znaczeniu twórczości Bielskiego odtworzyła jego drogę pedagogiczną i twórczą oraz rozwój szkolnej sceny jezuickiej w wybranych kolegiach. Pani Mieszek osiągnęła swój cel i stworzyła przed nami przestrzeń osiemnastowiecznej sceny jezuickiej - jej utwory, tematy, wpisując też aktora i widza w krąg oddziaływań opisywanego nurtu. Musiała również przezwyciężyć dziewiętnastowieczne i późniejsze, często krzywdzące, opinie na temat twórczości jezuickiego nauczyciela.

W książce zawarto uwagi i sądy badaczy, zweryfikowano spojrzenie na teatr szkolny, doceniono wagę edukacji jezuickiej i formy jej obecności w przestrzeni społecznej. W trzecim rozdziale autorka opisała edukację konwiktową w XVIII wieku, eksponując najważniejsze wydarzenia określające jej ramy i gwarantujące rozwój. Wielką zaletą tej monografii jest pokazanie różnorodności form i tematów odnowionego teatru jezuickiego, otwartego na wartości klasyczne i ceniącego repertuar teatru francuskiego. Aby napisać tę książkę, Habilitantka musiała dobrze poznać epokę, kulturę Francji epoki świateł, przemiany myśli na obszarze Rzeczypospolitej, odnosząc swoje ustalenia do promowanych dzieł antyku grecko-rzymskiego, sztuki wymowy, idei i wzorców osobowych. Czytając monografię odbywamy w pewnym sensie podróż w czasie, widząc aktora teatru szkolnego jako posłannika dobrej przeszłości mającego zmieniać świat. Poddano analizie wiele dramatów Bielskiego: *Aleksy, cesarz wschodni...*, *Apoloniusz, Chrystusów rycerz*, *Tytus Japończyk*, *Zeyfadyń, król Ormuzu...*, a także utwory rękopiśmienne: *Konstantyn Wielki...*, *Melamp, ateński lekarz...*, *Aleksy, wschodni cesarz...* Habilitantka skorzystała z wielu źródeł rękopiśmiennych dotyczących teatru szkolnego. Wykonała rzetelnie pracę badawczą, co zaowocowało książką nowatorską i wpisującą się w obecne badania nad teatrem na najwyższym poziomie.

Pani dr Małgorzata Mieszek szczegółowo opisała wzorce promowane na scenie jezuickiej, szczególnie obywatelskie, akcentując tematy patriotyczne i służące społeczeństwu Rzeczypospolitej. Monografia zawiera zatem obraz epoki i jej twórców, pokazując przemiany świadomości człowieka odkrywającego wartość cnót obywatelskich jako znaków nowoczesnej wspólnoty. Przeczytałam tę książkę z wielką satysfakcją. Autorka nie obawiała się wyboru twórcy dziś mało znanego, a zajmującego ważne miejsce w strumieniu edukacji jezuickiej. To właśnie tacy nauczyciele i pisarze kształtowali postawy obywatelskie w duchu antycznej wspólnoty uczonych.

Habilitantka poczyniła szczegółowe ustalenia, przeanalizowała wybrane teksty w kontekście literatury epoki. W rozdziale czwartym zainteresowała się wypowiedziami ramowymi i dokonała analiz stemmatów, listów dedykacyjnych, przedmowy. Wskazuje to na erudycję Bielskiego, jego sposoby konstruowania laudacji, stosunek do adresata. Pokazuje to również zakorzenienie w długiej tradycji „panegirycznego spektaklu”, którego bohaterem mógł być wskazany mecenas. Pani dr Mieszek zbadała wybrane utwory sceniczne z perspektywy języka, tradycji, topiki i psychologii odbioru. Jest ona badaczką zawsze ciekawą pola odniesień, inspiracji, zapożyczeń, migracji motywów. Ma to odzwierciedlenie w rozdziale szóstym przedstawiającym tematykę tragedii Jana Bielskiego. Jezuicki pedagog łączył tradycję biblijną z

rzymską. Interesowała go historia, Orient i odniesienia religijne. Zatem słusznie Habilitantka widzi w nim erudytę pragnącego manifestować swój stosunek do tradycji ocalającej człowieka epoki przemian.

Z pełnym przekonaniem stwierdzam, że wskazane osiągnięcie jest ważną monografią ukazującą postać Jana Bielskiego na tle teatru jezuickiego epoki przemian. Książka jest ciekawa, erudycyjna i pięknie napisana. Wpisuje się już dziś w badania dawnej polskiej sceny szkolnej. Książka ta z nadstatkiem spełnia wymagania stawiane rozprawom habilitacyjnym.

4. Ocena aktywności naukowej, działalności dydaktycznej i organizacyjnej. Współpraca z instytucjami oraz towarzystwami naukowymi

Pani dr Małgorzata Mieszek aktywnie uczestniczy w spotkaniach konferencyjnych. Od roku 2008 wzięła udział w dwudziestu konferencjach naukowych, prezentując referaty m.in. na temat prozy staropolskiej, piśmiennictwa zakonnego, starości, wizerunków dziecka w kulturze europejskiej, dramatów jezuickich, komunikacji społecznej i życia duchowego dawnej Rzeczypospolitej. Były to konferencje o zasięgu ogólnopolskim i międzynarodowym. Habilitantka była wykonawcą grantu NCN: „Kształcenie obywatela na scenach jezuickich w Rzeczypospolitej Obojga Narodów. Programy teatralne w archiwach wileńskich i rzymskich SJ oraz w wybranych bibliotekach polskich”, realizowanego w Wyższej Szkole Europejskiej im. Ks. Józefa Tischnera w Krakowie. Była również wykonawcą grantu NPRH: „Lubelska Biblioteka Staropolska. Series Nova” - Edycja krytyczna tekstów staropolskich – kontynuacja serii wydawniczej”, kierownik grantu prof. dr hab. Dariusz Chemperek. Za swoje publikacje zgromadziła 1055 punktów.

Pani dr Małgorzata Mieszek jest członkiem Polskiego Towarzystwa Badań Teatralnych. Uczestniczyła jako juror w konkursie na najlepszą pracę magisterską im. Czesława Zgorzelskiego (2020).

Habilitantka prowadzi zajęcia na Uniwersytecie Łódzkim na Wydziale Filologicznym – dla studentów filologii polskiej oraz zajęcia ogólnowydziałowe. Zajęcia te studenci oceniają wysoko, co ma odzwierciedlenie w ankietach przedmiotu. Uczy historii literatury polskiej od średniowiecza do baroku, literatury staropolskiej w kontekście europejskim oraz analizy dzieła. Prowadzi także inne przedmioty, np. nauki pomocnicze filologii polskiej, rozwijając wiedzę na temat humanistyki cyfrowej. Dwa autorskie konwersatoria poświęciła literaturze dla dzieci i młodzieży oraz teatrowi staropolskiemu. Habilitantka była koordynatorem pięciu przedmiotów. Zrecenzowała 41 prac licencjackich i magisterskich.

Pani dr Małgorzata Mieszek dwukrotnie pełniła funkcję sekretarza komisji rekrutacyjnej na kierunku filologia polska. Sprawowała rolę opiekuna studentów i zasiadała jako członek w Radzie Wydziału Filologicznego w kadencji 2016-2020. Wiele jej prac to liczne działania popularyzujące naukę i sztukę. Między innymi prowadziła zajęcia w łódzkich liceach, współpracowała z Urzędem Miasta w Brzezinach. Uczestniczyła w projekcie Uniwersytet Zawsze Otwarty. Brała udział w projekcie „Środy z polonistyką” - Wydział Filologiczny Uniwersytetu Łódzkiego. Jest osobą aktywną w swoim środowisku naukowym i przestrzeni miasta. Za swoją działalność otrzymała Nagrodę Rektora Uniwersytetu Łódzkiego.

Konkluzja

Osiągnięcia naukowe, dydaktyczne i organizacyjne pani dr Małgorzaty Mieszek świadczą o dużej dojrzałości badawczej, ujawniając szerokie dyspozycje humanistyczne oraz troskę o popularyzację zdobytej wiedzy. Pani dr Małgorzata Mieszek jest autorką ważnych i interesujących publikacji dotyczących doby staropolskiej oraz epok późniejszych. Są to prace erudycyjne, pięknie napisane, odkrywające świat dawnej kultury Polski. Habilitantka jest osobą bardzo aktywną w środowisku ogólnopolskim oraz w swoim regionie. Dorobek Habilitantki spełnia wszystkie kryteria związane z nadaniem stopnia naukowego doktora habilitowanego. Wnoszę o dopuszczenie pani dr Małgorzaty Mieszek do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego i nadania jej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych – dyscyplina literaturoznawstwo.

Prof. dr hab. Danuta Künstler-Langner

Toruń, dn. 1.07.2021 r.